

AK-29

Zvláštní příloha 9. Román na pokračování DAVOS, autoři Kačur, CHáb, pokračování třetí

Lukáček založil dokončenou povídku do šuplíku k ostatním, tak jak to dělal obyčejně. Zavřel pero, které bylo jeho chloubou, protože ho dostal od otce, který ho dostal od svého otce, který ho dostal od svého otce, který ho dostal od své snoubenky, která se mu naneštěstí utopila při letním výletu po Vltavě, kam pluli se společností, loďky oblepeny piknikovými koši a nad hlavami krásně rozjasněnou oblohu. Snoubenka vypadala v nestřeženou chvíli z lodě a, jak si žádala doba, protože byla oblečena ve velkém množství šatstva, potopila se rychleji než kamenné koryto. Na břehu stál chlapec, kterému táhlo na jedenáctý rok. Shodou okolností se jednalo o praděda poštovního doručovatele, který právě zazvonil na Lukáčkův zvonek a nervózně si otřel nohu o rantl chodníku. Lukáček se postavil na nohy a s nuceným, koho to k nám čerti nesou, se vydal otevřít. Snad je to doktor Mader, pomyslel si Lukáček a za oknem spatřil straku, která postávala na parapetu, huš ty ptáku, vypadlo z Lukáčka, mám návštěvu, někdo zvoní. Otec otce otce pro snoubenku hrdinsky skočil, vlny se nad ním zavřely a nebýt promiskuitní sebedůvěry chlapce na břehu, kterýžto pudově skočil již při snoubenčině pádu do vody, aby ji zachránil, vytáhl na břeh zemdleného otce otce Lukáčkova otce, možná by ani Lukáčka nebylo. Na každý pád staříčkový vnuk zachránce Lukáčkova praděda stál za Lukáčkovými dveřmi, aniž by jakýmkoliv způsobem tušil, že doktor Mader je nedaleko se sklenkou ryzlinku v ruce a přemýšlí o chodu světa, o nebojácnosti myšlenek obracet se i proti sobě a o chuti, která se někomu jeví zvrácená, někomu zase zcela přirozená. Dr. Maderu hnala povinnost k Lukáčkovi, ke kterému se měl dopravit, dle instrukcí, v co nejkratší době, ale restaurace přepadla Maderovu touhu kochat se krásnem na nečekaném místě, které by se dalo nazvat zhýčkanost žaludečních šťáv, kde dodávat ryzlink a poté ho doplnit jakýmsi štrúdllem na Švýcarský způsob, dělalo dr. Maderovi snad až nezřízenou radost. Popatřoval na svět přes prosklené dveře, za kterými právě utíkal malý kluk své matce, která se rozpačitě usmívala na okolí a přes zuby nechávala plynout hněvivé dětské nadávky. Dr. Mader neslyšel nic, než šum restaurace, který způsobovaly mlející čelisti dalších, zhruba deseti, návštěvníků, ale stačilo mu se zadívat do matčina výrazu a hned věděl, hned se začal nad tou rošťárnou mládí usmívat. Den před odjezdem do Davosu si dr. Maderu zavolala státní návladní a že prý musí tohle a snad i támhleto a, když dovolíte, doktore Madero, bylo by potřeba i tohle, snad si, pravila, uvědomujete zodpovědnost vaší návštěvy v Davosu, nechceme žádné problémy, jde nám o precizní práci bez účasti médií, to je vám doufám jasné. Dr. Mader přikývl na telefon, který ležel státní návladní na stole a s trpkostí zalitoval, že mu není dvacet, maximálně třicet, aby se mohl zadívat té slečince před ním do očí a pravit něco na způsob, velmi vám to sluší, a nenechat se polít studem nad vlastní vyzrálostí, kterou vlastně jen předstírá, aby si zachoval jisté dekorum pro společnost tak žádané.

Dr. Mader si dočistil zuby, dopil ryzlink a zároveň si dočetl zahraniční rubriku Herald Tribune a nejenom on se podívil nad tím, kolik věcí zvládne najednou. Že by se roztrojil? Či to byl

